

ΦΥΛΛΙΩ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Το χαρούμενο λιβάδι

Εικονογράφηση: Σοφία Φόρτωμα

γ' έκδοση

Ελληνικά
χράμματα

λεια

5

ΦΥΛΛΙΩ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Το χαρούμενο λιβάδι

*Μία μαργαριταρένια ιστορία
με ολίγη παπαρουνόσκονη*

Εικονογράφηση: Σοφία Φόρτωμα

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΑΘΗΝΑ 2000

Κάποτε, λίγο πιο μακριά από ένα μέρος, σαν κι αυτό που μένουμε εμείς, που μένετε εσείς, υπήρχε ένα λιβάδι. Όλοι έλεγαν πως ήταν το ωραιότερο λιβάδι που είχαν δει ποτέ. Ήταν γεμάτο κατάσπρες μαργαρίτες. Οι άνθρωποι πήγαιναν συχνά εκεί, το έβλεπαν, αλλά κανείς δεν έκοβε τις μαργαρίτες, γιατί δεν ήθελαν να χαλάσουν αυτή την ομορφιά.

Μα και οι μαργαρίτες περνούσαν πολύ ωραία. Ήταν πολύ αγαπημένες. Όσοι μια μέρα:

– Μπα! Τι είναι αυτό το παράξενο πράγμα που ξεφύτρωσε πλάι μας; φωνάζει έντρομη μια μαργαρίτα.

– Πώς βρέθηκε εδώ; ρωτάει μια άλλη.

– Κοίτα πώς είναι! Έχει αγκαθάκια στο κοτσάνι του. Είναι πολύ άσχημο λουλούδι. Εεεεε, μαργαρίτες. Για ελάτε όλες εδώ να δείτε το παράξενο φυτό που ξεφύτρωσε στο λιβάδι μας.

Μαζεύτηκαν, λοιπόν, όλες οι μαργαρίτες γύρω από αυτό το φυτό και το περιεργάζονταν με περιέργεια. Άλλες το κοίταζαν αδιάφορα, άλλες με θαυμασμό, γιατί έβλεπαν κάτι διαφορετικό, κι άλλες τού γύρισαν την πλάτη, δείχνοντάς του έτσι πως δεν το θέλουν στο λιβάδι τους.

Οι μέρες περνούσαν και οι μαργαρίτες δεν ήξεραν ακόμα πώς λένε αυτό το λουλούδι. Μια μέρα που ήρθε ένας άνθρωπος στο λιβάδι, οι μαργαρίτες τον άκουσαν να αναρωτιέται:

– Πώς ξεφύτρωσε αυτή η παπαρούνα ανάμεσα στις μαργαρίτες;

– Α! Όστε αυτό το λουλούδι είναι παπαρούνα, είπε η μια μαργαρίτα στην άλλη.

– Παπαρούνα! Παπαρούνα! Διαδόθηκε από στόμα σε στόμα σε όλο το λιβάδι.

– Πα! Πα! Πα! Μια παπαρούνα! Μονολογούσαν όλες οι μαργαρίτες έκπληκτες.

– Πώς βρέθηκε στο δικό μας λιβάδι; Δεν τη θέλουμε. Να φύγει από κοντά μας. Να την ξεριζώσουμε, άρχισε να λέει η μια με την άλλη.

– Αυτή είναι κατακόκκινη κι εμείς ολόασπρες, είπε μια ψηλομύτα μαργαρίτα. Κοίτα πώς διαφέρει από εμάς. Κοιτάξτε τα φύλλα της πόσο άγρια είναι! Και το κοτσάνι της είναι όλο αγκάθια! Πω! πω! Μας χαλάει την ομορφιά του λιβαδιού. Αδύνατον να ανεχτώ εγώ μian άσπρη, κάτασπρη μαργαρίτα, να μείνω μαζί της. Δεν θέλω ένα τέτοιο λουλούδι δίπλα μου.

– Πώς είναι δυνατόν οι ρίζες μας να τρώνε από το ίδιο χώμα που τρώνε και οι ρίζες μιας παπαρούνας;

– Κανείς δεν θα μας θέλει πια, γιατί αυτή η παπαρούνα θα ασχημαίνει το λιβάδι μας.

– Τι είναι αυτά που λέτε; είπε η γιαγιά μαργαρίτα, που τη φώναζαν Γιαγιά Μαργαριτένια, και που όλες οι μαργαρίτες άκουγαν τη γνώμη της, γιατί ήταν σοφή. Ο παππούς σας, που είχε πολλούς φίλους, μου έλεγε πως υπάρχουν κι αλλού λιβάδια που έχουν μαργαρίτες και παπαρούνες μαζί. Αυτός και οι φίλοι του περνούσαν πολύ ωραία εκεί, γιατί και οι παπαρούνες είναι λουλούδια σαν κι εμάς. Γι' αυτό, εγώ σας λέω να την αφήσουμε να μείνει μαζί μας. Δεν πρόκειται να μας κάνει κανένα κακό.

– Τι λες; έκανε θυμωμένα μια άλλη μαργαρίτα. Κι αν δίπλα σ' αυτή την παπαρούνα ξεφυτρώσει κι άλλη και κάνουν παπαρουνάκια, τότε θα γεμίσει το λιβάδι μας με παπαρουνοπαιδάκια. Δεν θέλω τα μαργαριτάκια μου να παίζουν μαζί τους.

– Και τι πειράζει; τη ρώτησε η Γιαγιά Μαργαριτένια.

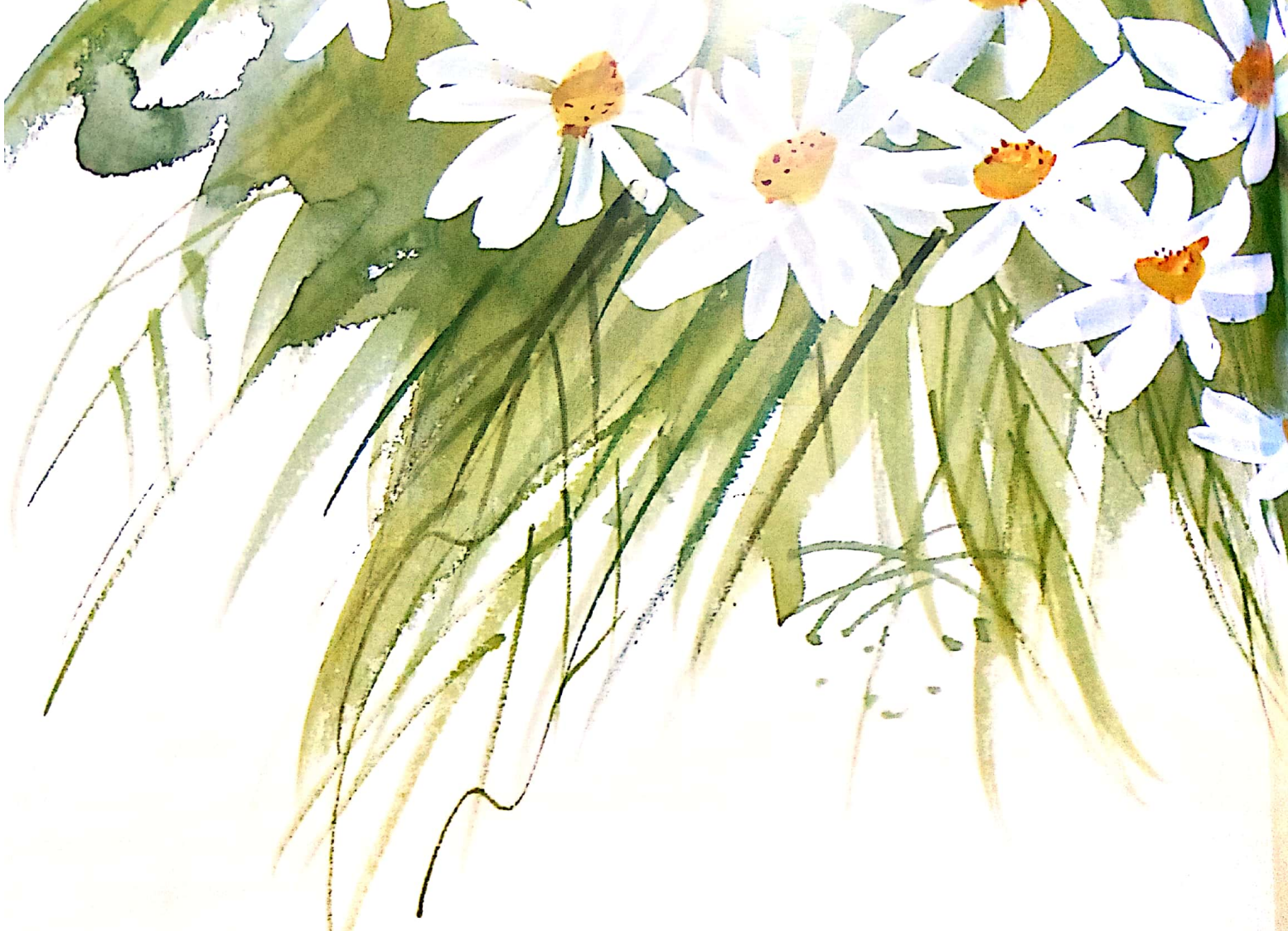
– Όχι. Όχι. Όχι! Δεν μπορώ να το ανεχτώ. Εμείς τι δουλειά έχουμε να ανακατευόμαστε με τις παπαρούνες. Μια χαρά δεν καθόμαστε στην ησυχία μας μέχρι τώρα; Μπελάδες θέλετε να βάλουμε στο κεφάλι μας; Να φύγει η παπαρούνα. Να την ξεριζώσουμε.

– Να φύγει. Να φύγει, επανέλαβαν νευριασμένες μερικές από τις μαργαρίτες.

– Να μείνει. Δεν μας πειράζει, φώναξαν οι υπόλοιπες. Οι μαργαρίτες κάθονταν με τις ώρες γύρω από την παπαρούνα και συζητούσαν. Δηλαδή τι συζητούσαν; Φώναζαν τόσο πολύ, που τις φωνές τους τις άκουγαν τα λουλούδια από τα γύρω λιβάδια.

Η παπαρούνα τις έβλεπε τριγύρω της, αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει. Δεν ήξερε τη γλώσσα τους. Βλέπετε, οι παπαρούνες δεν μιλάνε την ίδια γλώσσα με τις μαργαρίτες. Καταλάβαινε βέβαια πως κάτι συνέβαινε, πως κάτι έλεγαν γι' αυτήν, αλλά δεν ήξερε τι. Ένιωθε πως τα πράγματα δεν ήταν και τόσο ευχάριστα. Ειδικά όταν έλεγαν τη φράση «Να φύγει, να φύγει». Άραγε τι να σημαίνει αυτό; αναρωτιόταν. Την τρόμαζαν τα

αγριεμένα πρόσωπα μερικών. Απ' την άλλη, όμως, έβλεπε και τα φιλικά κάποιων άλλων.

– Δεν ξέρω τι γίνεται, είπε από μέσα της. Εγώ θα καθίσω εδώ χωρίς να τις ενοχλώ και θα δούμε.

Η συζήτηση, όμως, που είχαν οι μαργαρίτες όσο πήγαινε και δυνάμωνε. Δεν μπορούσε να το χωρέσει ο νους τους πως θα είχαν ανάμεσά τους ένα κόκκινο λουλούδι.

- Αυτή διαφέρει από εμάς. Πώς μπορούμε να ταιριάζουμε;
- Κι εμείς οι μαργαρίτες διαφέρουμε μεταξύ μας κι όμως ταιριάζαμε, είπε η Μαργαρίτα-Ρίτα, μια άλλη μαργαρίτα που από την αρχή κοίταζε με συμπάθεια την παπαρούνα.
- Πώς διαφέρουμε μεταξύ μας, αφού είμαστε όλες άσπρες; απόρησαν οι υπόλοιπες μαργαρίτες.

- Και τι νομίζετε, το χρώμα μάς κάνει να είμαστε όλες ίδιες; τους απάντησε μια μαργαρίτα που την έλεγαν Μαργαριτούλα-Τούλα. Ωραία, είμαστε όλες άσπρες, και λοιπόν; Για δείτε τα πέταλά μας, είναι ίδια σε όλες; Δείτε τα φύλλα μας. Σε άλλες δεν είναι μικρότερα και σε άλλες μεγαλύτερα; Σε άλλες δεν είναι πιο πολλά και σε άλλες πιο λίγα; Τα κοτσάνια μας είναι το ίδιο ψηλά σε όλες; Οι ρίζες μας φτάνουν όλες το ίδιο βαθιά μέσα στο χώμα;

- Δεν έχουμε τις ίδιες συνήθειες όλες μας, πρόσθεσε μια άλλη μαργαρίτα, η Μαργαρίτα η Μαργαρώ, που όλη την ώρα τής άρεσε να κοιμάται. Σε άλλες από εμάς δεν αρέσει να παίζουμε περισσότερο με τον ήλιο, ενώ σε άλλες καθόλου; Άλλες δεν κοιμούνται πιο πολύ κι άλλες πιο λίγο; Όλες μας τρώμε το ίδιο; Σε όλες μας αρέσουν τα ίδια παιχνίδια να παίζουμε, τα ίδια βιβλία να διαβάζουμε; Όχι, βέβαια. Γιατί, λοιπόν, σας παραξενεύει που λέμε ότι διαφέρουμε μεταξύ μας, κι ας έχουμε το ίδιο χρώμα;

Αυτά τα λόγια τα άκουσαν με προσοχή οι μαργαρίτες. Και μέχρι να πεις τρία, πήραν το μέτρο κι άρχισε να μετριέται η μία με την άλλη. Άλλες μετρούσαν μεταξύ τους τα φύλλα τους:

– Κοίτα, τα φύλλα μου είναι πιο μακριά από τα δικά σου.

Άλλες μετρούσαν τα κοτσάνια τους:

– Το κοτσάνι σου είναι πιο χοντρουλό από το δικό μου.

Άλλες χώθηκαν μέσα στο χώμα και μετρούσαν τις ρίζες τους:

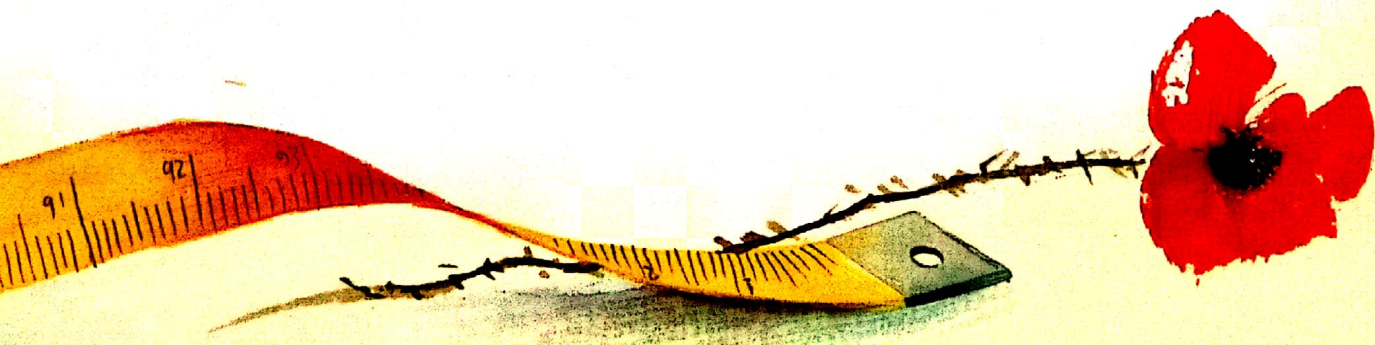
– Οι ρίζες σου απλώνονται πιο βαθιά από τις δικές μου.

Ούτε λίγο ούτε πολύ, τους πήρε μια ολόκληρη μέρα και μια ολόκληρη νύχτα να μετριούνται. Όταν τέλειωσαν, κατάλαβαν πως καμιά τους δεν ήταν ίδια με τις άλλες, κι ας ήταν όλες τους άσπρες μαργαρίτες.

– Βλέπετε, τους λέει η Γιαγιά Μαργαριτένια. Όπως διαφέρουμε εμείς μεταξύ μας, έτσι διαφέρουμε και με την παπαρούνα. Μόνο το χρώμα αλλάζει. Κι αυτή είναι ένα λουλούδι σαν κι εμάς, γιατί να μη μείνει στο ίδιο λιβάδι και να ζήσει μαζί μας;

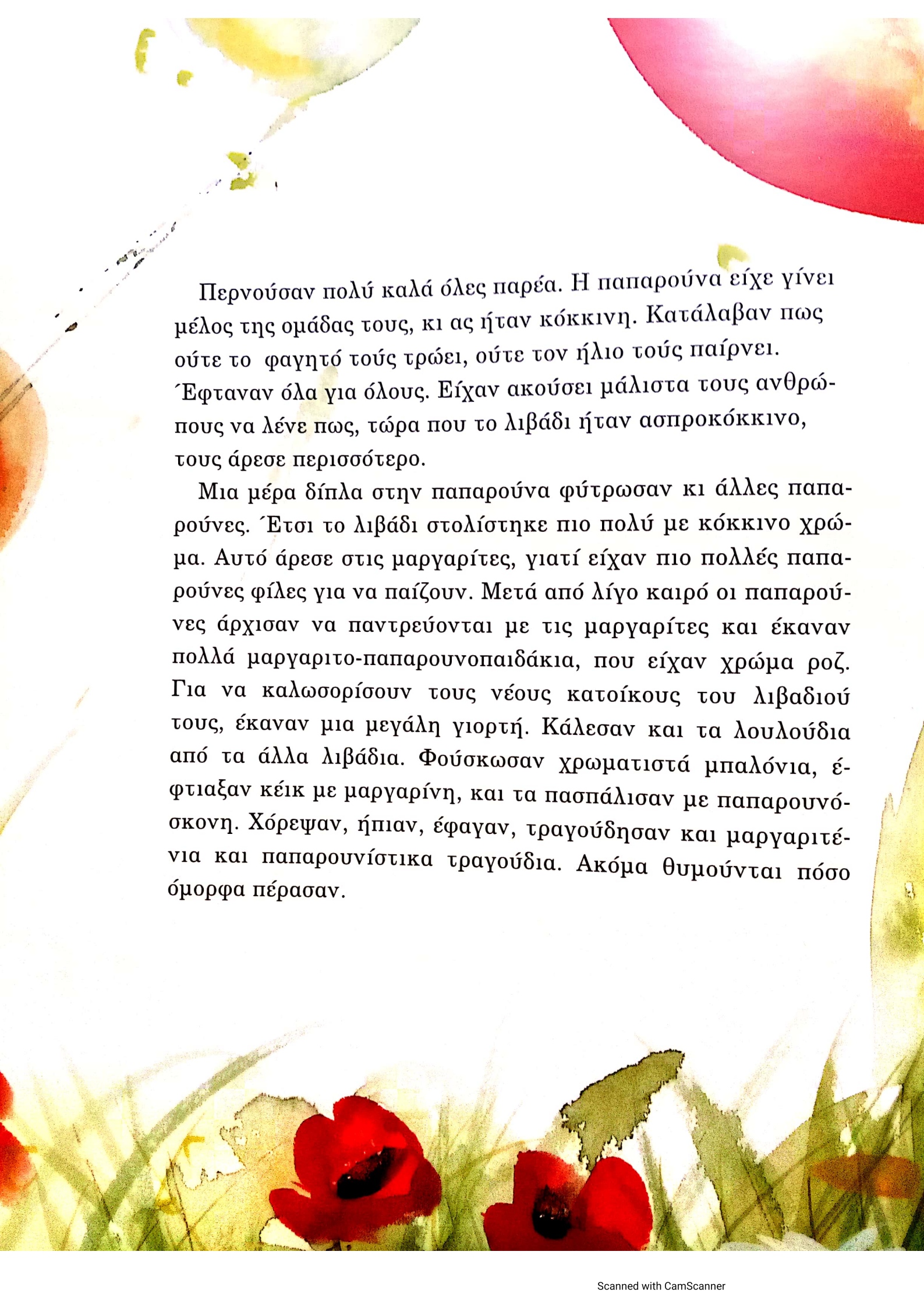
Οι υπόλοιπες μαργαρίτες την κοίταζαν διστακτικά. Δεν ήταν τόσο αγριεμένες όπως στην αρχή. Τώρα έβλεπαν την παπαρούνα με περισσότερη συμπάθεια από πριν.

– Άντε. Ας μείνει για λίγο μαζί μας και βλέπουμε.

Έτσι κι έγινε. Η παπαρούνα δεν καταλάβαινε τι είχε συμβεί. Όμως έβλεπε πως οι μαργαρίτες τής φέρονταν διαφορετικά. Ακόμα και η ψηλομύτα η μαργαρίτα ήταν φιλική μαζί της. Όλες τής χαμογελούσαν, της έλεγαν κάτι στη γλώσσα τους, της έκαναν νοήματα. Κι αυτή δειλά δειλά άρχισε να τους απαντάει στη δική της γλώσσα. Τους μιλούσε με το πρόσωπό της, με τα χέρια της. Με τον καιρό, κατάφεραν να καταλαβαίνονται μεταξύ τους. Έλεγε μια λέξη η παπαρούνα, της απαντούσαν με μια δικιά τους λέξη οι μαργαρίτες. Έφτιαξαν πολλές καινούριες και παράξενες λέξεις για να μπορούν να συνεννοούνται. Κι έκαναν μια μεγάλη σαλάτα από λέξεις. Τώρα μιλούσαν μεταξύ τους κι έλεγαν για ουρανοχώραφα, ηλιοκρέβατα, αεροσύννεφα, πεταλόγατες, καπελόσπορους και για πολλά άλλα όμορφα πράγματα. Κάθε φορά που έφτιαχναν και μια καινούρια λέξη, τους άρεσε τόσο πολύ, που ξεκαρδίζονταν στα γέλια. Είχαν πολλά κι ενδιαφέροντα πράγματα να πουν. Μιλούσαν με τις ώρες, γελούσαν. Έπαιζαν γύρω γύρω όλοι, σχοινάκι, παπαρουνητό. Έκαναν κούνια, τραμπάλα, τσουλήθρα. Μια φορά μάλιστα που μια μαργαρίτα ντράπηκε, κοκκίνισαν τα μάγουλά της και τότε όλες τής είπαν: «Μοιάζεις στην παπαρούνα τώρα. Είσαι κατακόκκινη σαν κι αυτήν».

Περνούσαν πολύ καλά όλες παρέα. Η παπαρούνα είχε γίνει μέλος της ομάδας τους, κι ας ήταν κόκκινη. Κατάλαβαν πως ούτε το φαγητό τους τρώει, ούτε τον ήλιο τους παίρνει. Έφταναν όλα για όλους. Είχαν ακούσει μάλιστα τους ανθρώπους να λένε πως, τώρα που το λιβάδι ήταν ασπροκόκκινο, τους άρεσε περισσότερο.

Μια μέρα δίπλα στην παπαρούνα φύτεψαν κι άλλες παπαρούνες. Έτσι το λιβάδι στολίστηκε πιο πολύ με κόκκινο χρώμα. Αυτό άρεσε στις μαργαρίτες, γιατί είχαν πιο πολλές παπαρούνες φίλες για να παίζουν. Μετά από λίγο καιρό οι παπαρούνες άρχισαν να παντρεύονται με τις μαργαρίτες και έκαναν πολλά μαργαριτο-παπαρουνοπαιδάκια, που είχαν χρώμα ροζ. Για να καλωσορίσουν τους νέους κατοίκους του λιβαδιού τους, έκαναν μια μεγάλη γιορτή. Κάλεσαν και τα λουλούδια από τα άλλα λιβάδια. Φούσκωσαν χρωματιστά μπαλόνια, έφτιαξαν κέικ με μαργαρίνη, και τα πασπάλισαν με παπαρουνόσκονη. Χόρεψαν, ήπιαν, έφαγαν, τραγούδησαν και μαργαριτένια και παπαρουνίστικα τραγούδια. Ακόμα θυμούνται πόσο όμορφα πέρασαν.

Έτσι κυλούσε η ζωή στο λιβάδι. Όλοι έλεγαν πως ήταν το ωραιότερο λιβάδι που είχαν δει ποτέ, γιατί εκεί ζούσαν όλα τα λουλούδια αγαπημένα. Ένας ζωγράφος, μάλιστα, πήγε και πήρε χρώματα από εκεί για να γεμίσει το έργο του κόκκινες και άσπρες πινελιές. Το χαμόγελο έκανε πάντα παρέα με αυτό το λιβάδι. Ο ήλιος χαιρόταν να το βλέπει και να το ζεσταίνει με τις ακτίνες του. Όλα τα λουλούδια, άσπρα και κόκκινα, έπαιζαν μαζί του. Ο αέρας πήγαινε ολοένα εκεί κι όταν φυσούσε άσπρες και κόκκινες μυρωδιές χύνονταν ως τον ουρανό.

Έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς κοκκινο-ασπρο-καλύτερα!!!

Είμαστε όλοι ίδιοι;
Εμείς είμαστε οι καλύτεροι;
Πώς αντιδρά μία παρέα από κίτρινες μαργαρίτες,
όταν μια κόκκινη παπαρούνα τολμά
να ξεφυτρώσει στον αγρό τους;
Πώς αντιδρούμε εμείς, όταν κάποιος διαφορετικός
από εμάς τολμά να συνυπάρξει δίπλα μας;
Μια μικρή διαπολιτισμική ιστορία που ίσως...
μας κάνει να δούμε τα πράγματα
γύρω μας με άλλη ματιά.